

Sayı: Ekim

Fiyat: 4 TL

Sabırsızlık Zamanı

İçindekiler

<i>Ulitsa (Şiir)</i>	2
<i>Merhaba</i>	3
<i>Gidecek Başka Gezegenimiz Yok!(K. Taylan Kızıldağ)</i>	4
<i>Okur Mektubu</i>	9
<i>Gündemden Notlar</i>	10
<i>İklim Krizinin Çözümü İşçi Sınıfının Sorumluluğudur ve İşçi Sınıfının Onu Durduracak Gücü Var!</i>	12
<i>Röportaj</i>	15
<i>Ne Okuyalım: ANA - Maksim Gorki</i>	16
<i>Kriz ve Gençlik</i>	19
<i>Hayallerimizi Değil Kapitalizmi Yıkalım!</i>	21
<i>Milyonlarca Genç:</i>	
<i>“Aslolan Gezegenimiz, Kârınız Değil!”</i>	23
<i>Röportaj</i>	27
<i>Liselilerin Gözünden</i>	29
<i>Yaram Kanar (Şarkı Sözü)</i>	30
<i>Yeni Evrenin Devrimlerinde Gençliğin Rolü - I</i>	32
<i>Röportaj</i>	34

Ulitsa

Bir sıfatın olmak zorundaydı eğer
Sevgilim değil sokağım ol
Ol ki her an çıkıp gelebileyim sana
Gece gündüz fark etmez
Eğilip bakınca balkondan
Her an görebileyim seni
Mesela bir çıkmazın olduğunu bileyim
Nereye gidersem gideyim
Eve girmek için
Önce senden geçeyim mesela
Çok canım sıkılırsa
Oturup bir sigara içeyim
Sokağım ol ki
Çocuklara kuşlara bazense küçük sevdalara yer ver
Özlesin seni büyüyen çocuklar
Çocukluğunda bulsunlar seni
Ne kadar uzağa giderlerse gitsinler
Bir hatırayla dokunsunlar sana
Bazen yürümek için bazen uyumak için
Bazense düşünmek için kaldırımların olsun
Üstüne düşen nar çiçeklerini toplamasın benden başka kimse
Sokağım ol ki kapım ilk sana açılsın
Akşam olunca ışıkları açık bırakırım
İkimiz de yalnız değiliz sanarlar
Nasılsa birkaç gece sonra herkes alışır
Bir delinin sokağı aşkla seyredişine
Bazen mesela kaybolayım
Bırak gerçekten kaybolayım sende
Her sokak keşfedilmeyi bekler
Belki birkaç hatıra çarpar gözüme
Kuytuda köşede silinmiş birkaç siyasi slogan ya da iki aşık
ismi
Belki sen de bilmiyorsundur
Kimin geçtiğini senden
Dolaşmalıyım sende aşmadan sınırları
Belki durup bir köşe başında
Bir sigara içmeli
Ve çiçek kondurmalı
Adımın yazılı olduğu o mavi tabelaya

Mişa Faliz

Merhaba Sevgili Sabırsızlık Zamanı Okurları;

Ekim sayımız ile yeniden karşınızdayız. Öğrenci gençlik olarak yaşamımız kapitalizm tarafından her yandan kuşatılıyor. Lise, üniversite hayatımızın her aşaması zorluklarla, ciddi maddi külfetlerle bize zindan ediliyor. Barınma sorunları, yurt ve ulaşım zamları, gericileşen eğitim sistemi derken geçtiğimiz günlerde Ankara'da KYK yurtları eski yerlerinden dağın başına taşındı ve yurt ücretlerine zam konuldu. Madur edilen öğrencilere ise ister burada kalın ister gidin gibi açıklamalarla sıra arkadaşlarımız bu duruma mahkum ediliyor. Yine İstanbul'da İstanbul Üniversitesi öğrencileri düzgün eğitim koşulları sunulmadığı ve okulların depremden sonra çatlamasından dolayı eyleme geçti. Marmara Üniversitesi öğrencileri okullarında eğitim için uygun fiziki koşullar olmadığı için rektörlüğe yürüdü. Yemekhane zamlarına karşı ise birçok üniversitede irili ufaklı tepkiler, imza kampanyaları, eylemler var. Bu liste böyle uzayıp gidebilir.

İşte ekonomik ve politik krizi yoğun bir şekilde yaşayan sermaye sınıfı, bizlere yaşamı zindan etmeye çalışırken karşısında daha kararlı, daha bilenmiş bir öğrenci gençlik buluyor. Okullar eylem alanlarına dönüyor, krize ve geleceksizliğe, akademik sorunlara karşı öğrenci gençlik kendisinden çalınanı talep ediyor. İşte bizler DÖB'lü öğrenciler olarak bu kavgada sıra arkadaşlarımızın yalnız olmadığını söylerken kriz ve geleceksizliğe karşı başlattığımız #HayallerimiziDeğilKapitalizmiYıkalım kampanyası ile mücadeleyi büyütüyoruz. Yeni sayımızda bu kapsamda röportajlar, okur mektupları, yazılarımızı bulacaksınız. Doğanın katledilmesine karşı harekete geçen gençliğin sesine fanzinimizden bizler de yer vereceğiz. Dünyadan haberdar olmak için eylem ve mücadele deneyimlerine çevirilerimiz ile birlikte bakacağız.

Gençliğin kolektif çalışması olan Sabırsızlık Zamanı'nın sesi siz okurlarımızla daha da büyüyecek, daha fazla insana ulaşacak. Yeni sayımızda görüşmek dileğiyle...

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

Gidecek Başka Gezegelimiz Yok!

K. Taylan Kızıldağ

Okuyucular yazımızın başlığını sadece ilgi çekmek için konulmuş bir yazı başlığı olarak düşünebilir.

Ancak bu başlık bugün, iklim için dünyanın çok farklı noktalarında yan yana gelen, harekete geçen, sıranın kendisine gelmesini beklemeden dünyasını, doğasını, geleceğini kurtarmak isteyen binlerce sorumluluk sahibi, duyarlı insanın sloganı haline gelmiş du-

rumda. Yani bu başlık artık sıradan kelimelerin tesadüfen yan yana geldiği basit bir cümleden çıkıp, yaşlı dünyamızın gerçekliğini yüzlerimize vurur hale gelen büyük bir ifade. Evet insanlığın, bizlerin, gelecek kuşakların bu dünya yok olursa, yeryüzümüz yaşanamaz hale gelirse gidebileceği bir “B Gezegeni” yok. Çok yoğun bir iç savaşın, sert sınıf savaşlarının yaşandığı yaşadığımız topraklarda yaşamımızın her yeri çok ağır sorunlar ve çelişkiler ile çepeçevre olmuş durumda, ancak her birimizin geleceğini, hayatını doğrudan etkileyen çevre sorunu, iklim değişikliği yarına ötelenebilecek bir

sorun olmaktan çıkmış durumda. Bugün önümüzdeki sorunlarla uğraşalım yarın bu meseleye döneriz gibi bir yaklaşım kabul edilemez. Bizlerin üzerinde var olduğu, soyunu sürdürdüğü yaşlı dünyamızın, doğamızın kapitalizm tarafından hunharca yok edilmesine seyirci kalmak ve bu yok oluşa ses çıkarmamak çok yakın zamanda geri dönüşü olmayacak sonuçlar doğuracak. Dünya genelinde kapitalizmin egemenliğini sürdürdüğü her toprak parçası üzerinde emek sömürsü,

kadınların baskı altında tutulması, farklı toplumsal kesimlerin ötekileştirilmesi, birçok ulusun ezilmesi söz konusu. Ama bugün dünya genelinde bizim sınıf kardeşlerimizle, genç işçi sınıflarımızla, genç sıra arkadaşlarımızla ortaklaştıran şey biz yoksulların, ezilenlerin, sömürülenlerin yaşadığı emek-sermaye çelişkisi ve kapitalistlerin egemenliği ise, bu egemenliğin altında giderek yok olan, son nefeslerini vermeye hazırlanan yaşlı dünyamızın geleceğidir. Elli yıl

öncesine kadar yalnızca bilim insanlarının araştırmalarına ve raporlarına konu olan iklim değişikliği ve küresel ısınma tatışmaları, yıllar içerisinde çevrecilerin, iklimi dert edenlerin meselesi olmaktan öteye geçemedi. Fakat iklim krizi bugün birçok kesimin, emperyalist-kapitalist siste-

min sözcülerinin, bu krizde en büyük payı olan uluslararası tekel-lerin dahi konuştuğu bir konu haline geldi. Dünyanın birçok yerindeki kapitalist örgütlenme (Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü, Dünya Bankası), hatta BM bile gezegenimizin gün be gün yok oluşuna dair yayınladığı raporlar ile tehlikenin boyutunu gözler önüne seriyor. Her birimizin daha dün kadar sadece bilim insanlarının dillendirdiği, çok da umursamadığımız iklim değişikliği ve yeni adıyla “iklim krizi” artık

hepimizin gündeminde en yukarıdaki yerlerden birine oturuyor, oturması gerekiyor. Neden mi, birlikte bakalım.

Geçtiğimiz sene Kasım-Aralık ayları boyunca Antalya’da, yakın zamanda da Paris’te toplanan dünyanın emperyalist-kapitalist efendileri, küresel ekonomik büyümenin %2’de sınırlandırılacağı debdisyle toplanırken, dünyayı en çok kirleten, yok oluşunu hızlandıranlar karbon emisyonunu azaltmak için herhangi bir anlaşma imzalamadı. Hali hazırda gezegenimizin ortalama sıcaklık artışı sadece son 30 yılda hesaplamaları çoktan geçmiş durumda. Muteveffa olmak üzere bekleyen Kyoto Protokolü’nden sonra emperyalist-kapitalistleri az da olsa dizginleyecek, karbon emisyonunu azaltmaya zorlayacak herhangi bir anlaşma da mevcut değil. Paris’teki iklim zirvesinde dile getirilen burjuvaların ve kapitalist devletlerin sözde eylem planına kendileri bile inanmazken, böyle bir safsataya bizim inanmamızı kimse beklememelidir. Bu, acı ama keskin bir bıçak gibi gerçek olan

tablo bizlere tehlikenin boyutlarını gösteriyor. Ne mi? Bugünkü koşullarda sera gazı salınımına bu şekilde devam edilmesi halinde; 2°C’lik ortalama ısınmanın çok daha erken aşılacağı, buna bağlı olarak deniz seviyesinin 2030’lu yıllarda üç metre yükseleceği, başta ada devletleri olmak üzere birçok alanın sular altında kalacağı, küresel ısınmanın etkisiyle mega kuraklıkların yaşanacağı, 100 milyon kişinin fakirleşeceği, 100 milyon kişinin sıtmaya yakalanacağı belirtiliyor. 2050’li yıllara gelindiğinde ise iklim değişikliği sebebiyle göç eden veya yerinden olan insanların sayısının 200 milyon olarak ifade edileceği, dünyanın yaşanılabilir alanlarının yüzde 70’inin sular altında kalacağı, yüzyılın sonuna gelindiğinde 4°C’lik bir sıcaklık artışı gerçekleşeceği ve bunun da dünyadaki buzulları tamamen yok edeceği uyarıları yapılıyor. Aynı zamanda her geçen gün neslini tükettiğimiz hayvanları, yoğun bir şekilde avladığımız balıkları, kullandığımız kimyasal tarım ilaçlarının saçtığı zehri, kirlettiğimiz dereleri, suları ekle-

meden geçmek istemedim. Korku filmlerini aratmayan bir tablo değil mi? Peki tüm bu yok oluş hatta umutsuz gibi görünen tabloda, kendi postunun büyümesinden başka bir şeyi düşünmeyen burjuva sınıfın egemenliği altında geri dönülemez olarak ifade edilen durdurulabilir mi?

Biz durdurabileceğine inananlar olarak iklim değişikliğinin durdurulabileceğini, hayvan nesillerinin tükenmesinin engellenebileceği, ekosistemin eski dengesine döndürülebileceği, küresel sıcaklık artış hızının düşürülebileceği bir dünya mümkün. Ama nasıl mı? İşte bu nasılı ararken ne yapmalı sorusunu hep birlikte sorup, asıl göreve, nihai

kurtuluşu getirecek çalışmaya yoğunlaşma işini hızlandırmak lazım. Dünya genelinde ve yaşadığımız topraklarda bizim gibi milyonlarca genç arkadaşımız tehdidin farkına varmış olacak ki kendiliğinden harekete geçmiş, özverili bir şekilde “geri döndürülemez” olarak görüneni değiştirmeye,

gerçeği bükmeye çalışıyor. Hepimiz duymuşuzdur Greta Thunberg ismin. Greta da bu sorumluluk sahibi, doğa bilincine sahip bir insan olmanın verdiği naiflikle bir şeyler yapmaya çalışıyor. Öncelikle tek başına çıktı, İsveç Par-

lamentosu önünde eylem yaptı. Ona farklı okullardan, ülkelerden sıra arkadaşları katılmaya başlayınca hareket büyümeye, etkisi daha fazla hissedilmeye başlandı. “Küresel İklim Grevi” dediler adına, önemli bir adımdı. Bizim buralarda da benzer eylemler oldu. İlkokul, ortaokul hatta anaokul çağındaki insanlığın gelecek kuşakları gezegenimizi kurtaralım diyerek ne kadar koca yürekli

olduğunu ortaya koydu. Ama küresel sermaye sınıfı boş durur mu? Medya, basın, hatta BM eliyle hemen Greta'nın eylemini masum bir çocuğun tepkisi olduğunu, hatta Greta'nın bazı kesimler tarafından bilinçlice yönlendirildiğini söyleyerek onu burjuva sınırlarda tutmaya çabalamaya başladı. Greta şahsında milyonlarca gencin tepkisini küstahça olumlu bulan dünyayı yok edip hiç de üzerine alınmayan burjuvalar yok mu? Her biri hükümetleri aracılığıyla iklim sorununun çok önemli olduğundan dem vurup sorunun etrafında daireler çizerek asıl meseleye değinmedi, değinmez. Eh burjuva diplomasisi bu değil miydi? Neden şaşıralım ki?

Greta ile başlayan ve dalga dalga yayılan bu iklim eylemlerinin yaygınlık kazanması, Kaz Dağları yok olmasın diye eylemlere binlerce gencin gitmesi, dünyanın geleceği olan biz gençlerin yok oluşa karşı haklı tepkisini göstermesi çok anlamlı ama bir o kadar da doğru yere yönelmiyor. Amazon ormanlarını, Sibiryaya taygalarını, Kaz Dağları'nı yani ekosistemi yok

eden, hayvan türlerini acımasızca hedef alan, iklimin dengesini ciddi anlamda bozan, ona zarar veren kapitalistler onların vicdanlarına yöneltilen bu tepkileri gerektiği kadar dikkate almıyor, almaz. Şirketlerin, egemenlerin karı mı yoksa insanlığın geleceği mi diye soracak olursak, egemenler kendi çıkarlarını ekosistemin ve sömürülen milyarların önüne koyuyor. İşte burada iklimimiz, doğamız, ormanımız, geleceğimiz için yapılacak her eylem, her mücadele büyütülüp geliştirilmeli ama onun düzen sınırlarında tutulmasına izin verilmemeli. Çünkü bugün yürütülen her ekoloji direnişinin, eyleminin politik bir içeriği vardır. Çünkü eyleme geçen her doğa savunucusu devletin örgütlü zor gücüyle, tekellerin uluslararası imkanlarıyla, basınıyla, medyasıyla, politik çevirme hareketiyle karşı karşıya geçecektir. Ama küresel çapta burjuvazi dünyamıza karşı işlediği suçlarla her gün karşısında daha fazla insanı bulmaya devam edecek. Asıl mesele eylemlerin anti-kapitalist yönünü büyütebilmek ve düzene karşı çevirebilmekte yatıyor!

Okur Mektubu

Üniversiteyi kazandığımızda ailelerimiz de dahil hepimizin hayali; üniversite bitince okuduğumuz bölümle alakalı bir işte çalışmak, hayatımızı geçim sıkıntısı, gelecek kaygısı gibi sorunlar olmadan mutlu ve rahat bir şekilde devam ettirmektir. Ancak son sınıfa dahi geçmeden henüz üçüncü sınıftayken başlıyor endişelerimiz. Kaliteli, iyi bir eğitim hayaliyle geldiğimiz üniversitede nitelikli, bilimsel eğitime dair kırıntıların dahi olmadığını görmemizin yanı sıra “Bölümü bitirdikten sonra ne yapacağım, iş bulabilecek miyim?” gibi sorular beynimizi kemiriyor. Öğrenci gençlik olarak gelecek kaygısı hissetmemiz bir yana bir de yaşadığımız ekonomik olumsuzluklar, yurtlara ve ulaşımaya yapılan zamlar bizleri umutsuzluğa sürüklüyor. Hepimizin bildiği gibi “kapitalizm” adı verilen düzende gelecek kaygısı, ekonomik kriz, işsizlik gibi sorunlar hiçbir zaman kaçınılabilir değildir. Güven, dürüstlük, doğruluk gibi toplumu bir arada tutan değerleri reddeden, insanlara hırs, bencillik, öfke aşıl原因an bu sistem doğası gereği krizlere gebe bir sistemdir. Ne yaparsak yapalım, ne kadar emek verirsekelim, bu düzen var oldukça emeklerimizin karşılığını alacak kadar güzel bir hayat bizi beklemeyecek. Ancak kapitalizmin yıkılmasıyla kör karanlıktan kurtulup özgür, aydınlık, gelecek kaygılarımızın olmadığı, güzel yarınlara ulaşabiliriz.

**Çukurova Üniversitesi'nden Bir
Sabırsızlık Zamanı Okuru**

Gündemden Notlar

• Amed'in Emek Caddesi'nde zırlı bir polis aracı, 6 yaşındaki Efe Taştekin'e çarptı. Ağır yaralanan Efe özel hastaneye kaldırıldı fakat Efe hastanede yaşamını yitirdi.

• Kadınların stadyuma girmesinin yasak olduğu İran'da erkek kılığında bir futbol maçına girmeye çalışırken yakalanan 'Mavi Kız' lakaplı 29 yaşındaki Seher Hudayari, mahkeme önünde kendini yaktıktan bir hafta sonra hayatını kaybetti.

• Emekli maaşına el konulduğu için ekonomik sıkıntılar yaşayan 59 yaşındaki Recep Peker Ankara Güvenpark'ta üzerine benzin dökerek kendi yakmaya çalıştı.

- Türkerler- GAMA Holding ortaklığının üstlendiği Kocaeli Entegre Şehir Hastanesi şantiyesinde çalışan işçiler, yemeklerinden böcek çıkması ve yataklarında bulunan tahtakurusunu protesto etmek için 10 Eylül günü iş durdurdular.

• İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi, Ağustos ayı iş cinayetleri raporunu paylaştı. İSİG Meclisi'nin raporuna göre Ağustos ayında en az 148 işçi yaşamını yitirdi.

• Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü'nün (OECD) 2019 yılı eğitim raporu, Türkiye için iç açıcı bir tablo ortaya koymadı. 2016 verileriyle hazırlanan rapora göre, Türkiye'de ilkokuldan üniversiteye kadar her bir öğrenci için yıllık 5 bin 633 dolar harcanıyor.

• Fransa'da sarı yelekliler, gösterilerin 45. haftasında Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron yönetiminin politikalarını protesto etmek için yeniden sokağa çıktı.

• Kolombiya'nın başkenti Bogota'da öğrenciler Distrital Şehir Üniversitesi'nde yaşanan yolsuzluğu protesto etmek için sokağa çıktı. Güvenlik güçlerinin saldırdığı eylemde çok sayıda kişi yaralanırken onlarca öğrenci gözaltına alındı.

İklim Krizinin Çözümü İşçi Sınıfının Sorumluluğudur ve İşçi Sınıfının Onu Durduracak Gücü Var!

Bu açıklama, Uluslararası İşçilerin Dayanışma Ağı tarafından iklim grevi eylemlerinde dağıtılmıştır.

Hepimiz kızgınız. Dünya çapında bu eylemlere dâhil olan herkes, geleceğimizin iklim değişikliği ile başa çıkmaya bağlı olduğunu biliyor. Şimdi önemli olan soru şudur: Bundan kim sorumlu – bunu kim onarabilir?

Burada ve yurt dışında, olumsuzluklar; orantısız bir şekilde en çok baskılananlar üzerine düşüyor: Beyaz olmayan topluluklar, özellikle yerli ve ezilen halklar, engelliler, kadınlar ve cinsiyet baskısı altındakiler, LGBTİ+ topluluklar ve gençler. Çoğumuz, gençler ve öğrenciler de dahil olmak üzere emekçileriz. Vahşi hava modelleri ve doğal olmayan felaketler bize en ağır izlerini bırakıyor.

Kapitalizm yarattığı sorunları çözebilir mi?

Bazı iklim hareketleri, basitçe; büyük petrol, kömür, otomotiv endüstrisi, kamu hizmeti şirketleri ve borç aldıkları bankalara ya da dünyanın kir-lenmesinde en büyük sorumlu olan Pentagon'un burnundan kıl aldırmadan basitçe “insan faaliyetini” suçluyorlar.

Hatta bazıları, kapitalistlerin kâr arzusuna hitap etmenin yeterli olduğunu iddia ediyorlar. (Kapitalistleri fosil yakıtlardan mahrum kalmanın daha karlı olduğu ya da “iklim fiyatlandırmasına” maruz kalmanın sorunu çözeceği iddiası...) Bu düşünceler tek kelimeyle saflıktan başka bir şey değil. Küresel ısınmanın nedenleri kapitalistlerdir ve tersine çevirmek için de güvenilmezlerdir, çünkü kısa vadeli ekonomik kazancı, kar odaklı ey-lemlerinin bıraktığı önemli miktarlardaki karbon ayak izini dikkate alma-dan hesaplarlar. Sadece küresel krizin sonuçlarından kaçmak için birtakım araçları vardır.

Çevreyi Korumak İçin İşçi Sınıfı Dayanışması

Çoğu genç olan çevre aktivistleri, 20 ve 27 Eylül tarihlerinde “iklim grevi” çağrısında bulundular. Bu, ileriye yönelik gerçek bir adım. Grevlerin; yüksek maaşlar, emekli aylıkları, sendikaların tanınması vb. gibi ekonomik talepleri kazançları oldu. Ancak, 1 Mayıs 2006’da olduğu gibi Kongre’nin göçmen karşıtı tasarısının milyonlarca göçmen ve destekçisinin zorlamasıyla yenilgiye uğratıldığı politik grevler de var.

İklim grevi tartışmasını 20-27 Eylül tarihinin ötesinde canlı tutalım - sadece okullarda da değil; aynı zamanda işyerinde, sendikalarda ve topluluklarımızda da. Bunun yanında da çevresel ırkçılıkla (ç.n. kentsel bölgelerde yaşayanların kentsel olmayan bölgelerde yaşayanlara uyguladığı ayrımcılık) mücadele etmeli, yerli toprak iddialarını desteklemeli ve en ağır koşullara maruz kalmış ezilen uluslar için kendi kaderlerini tayin etme hakkı talep etmeliyiz.

İklim krizinin çözümü işçi sınıfının sorumluluğudur. Bunu anlıyoruz. Bu nedenle, birçok New York şehri işçi örgütü; sendika üyelerini iklim grevini desteklemeye çağırıyor. Bu nedenle, Amazon çalışanları; şirketin iklim krizine katkıda bulunma halini protesto etmek için sokaklara çıkıyorlar.

Gezegendeki yaşamı koruma gücümüz var. Biz olmazsak hiçbir şey hareket etmez! Ve sadece kitlesel eylemler gerçek bir değişim getirecek.

www.workers.org sitesinden çevirilerek alınmıştır.

Çeviri: Ankara’dan Bir DÖB’lü

Röportaj

Kocaeli Üniversitesi'nde okuyan bir arkadaşımızla yurt zamları ve öğrencilerin eğitim hayatında karşılaştıkları zorluklar üzerine konuştuk. Röportajımızı sizlerle paylaşıyoruz.

1) Merhabalar, ilk sorumu yurtlar hakkında sormak istiyorum. Yurtlara bu yıl %20 zam geldi bu konu hakkında bizlere ne söylemek istersiniz?

- Yurtlar maddi imkanı düşük seviyede olan öğrenciler için gerekli bir şeydir. Her yıl bunlara zam yapılması, devletin öğrencileri bir nevi bir gelir kapısı olarak görmesinin bir diğer örneğidir. Nasıl yemekhane ücretlerine zam yapılıyorsa yurtlara zam yapılması da öğrenci düşmanlığının kanıtıdır.

2)Geçiminizi nasıl sağlıyorsunuz? Kredi veya burs alıyor musunuz?

-Evet kredi alıyorum ama paranın yarısı yurda yarısı da ulaşıma gidiyor. Ailemden para almak ve günlük işlerde çalışarak para kazanmak durumundayım. Başka türlü geçinmek zor.

3) Üniversiteden sonra bir gelecek hayaliniz var mı ya da okuduğunuz bölümle ilgili bir iş bulabileceğinizi düşünüyor musunuz?

- Ülke şartlarına baktığımız zaman işsizlik oranlarını görüyoruz. Bu oran okurken bizi derinden etkiliyor. Boşa okuyoruz gibi hissediyoruz, o kadar parayı boşa harcıyoruz gibi hissediyoruz. Mezun olduktan sonra iş garantim yok çünkü tanıdığım birileri olmazsa yani torpiliniz yoksa bu şartlar altında okuduğunuz bölümde iş bulmanız zor.

4) Sorularımıza cevap verdiğiniz için teşekkür ederiz.

-Ben teşekkür ederim.

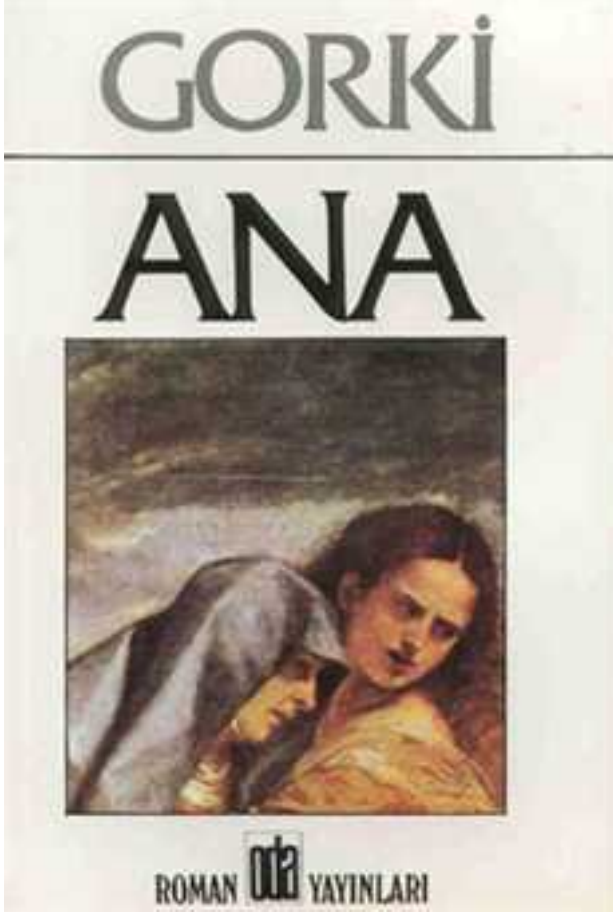
Ne Okuyalım: ANA - Maksim Gorki

Maksim Gorki'nin yazdığı bu büyük eser, Pelegeya Nilovna (Ana) karakterini dönemin Rusya'sının tüm ekonomik, sosyal yaşamının içinde hayata büyük zorluklar içinde tutunmaya çalışan bir kadın olarak gözler önüne serer. Anlatımını büyük bir işçilikle anlatan Gorki'nin Ana kitabında Pelegeya Nilovna yani Ana hayatı boyunca açlık ve sefalet çekmiş, yıllar boyu eşinin şiddetine maruz kalmış bir kadındır. Eşi sürekli içip karısına eziyet eden, her iki kelimesinden

biri küfür olup herkesin korkusunu ve aynı zamanda nefretini kazanmış biridir. Mihail Vlasov bir gün hastalanır ve sonrasında ölür. Böylece Ana, oğlu Pavel ile baş başa kalır. Hayatı boyunca sevgiden yoksun büyüyüp çalışmak zorunda kalan Pavel, babası ölünce bir boşluk hisseder ve babasının yolundan gitmeye karar verir. Artık gece gezmeleri geç saatlere kadar sürmeye başlamış, içki ve tütün içmeye, küfrü ağızdan eksik etmemeye başlamıştır. Nihayet Pavel,

hayatında dönüm noktasına sebep olacak devrimcilerle tanışır ve büyük bir değişim geçirir. “Pavel, eve kitaplar getirmeye ve gizlice okumaya başladı. Sonra onları bir yerlere saklıyordu.

Pelegeya'nın dikkatini çeken yeni yeni birçok ayrıntı belirliyordu. Züppece salına salınan yürüme-ten vazgeçmişti, vücudunun ve elbiselerinin temizliğine daha çok dikkat ediyordu,

görünüü sade, hareketleri ve konuşması daha yumuşaktı. Anaya karşı tutumunda da yenilikler vardı; bazen odayı süpürüyor, pazarları yatağını kendisi düzeltiyordu, annesinin işini kolaylaştırmak ister gibiydi. Oysa, varoş mahallelerde böyle bir şey kimse- nin aklından bile geçmezdi...” (**)

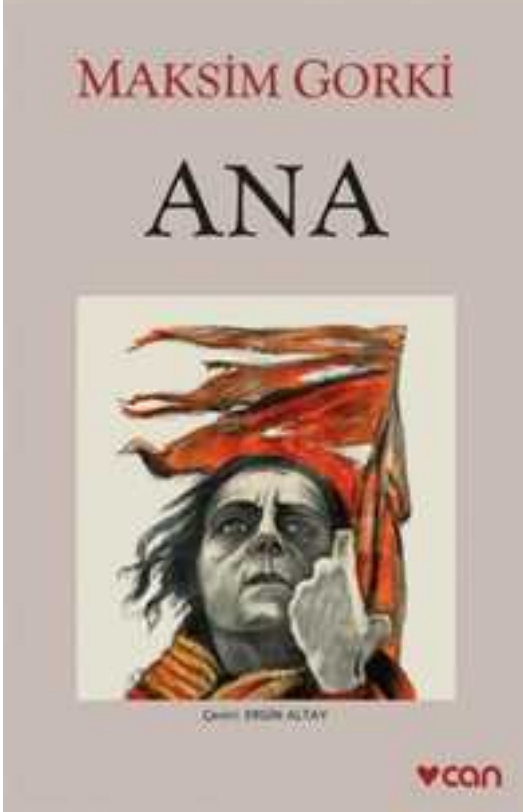
Ana bir gün Pavel'i bir kenara çekip ona ne olduğunu sorar. Pavel ona sosyalistlerle tanıştığını,

Bazen, kitaptan bir bölümü kağıt parçasına kaydediyor, onu da saklıyordu.”(*) “Davranışlarında

artık onun da bir sosyalist olduğunu, bu yolda gerekirse hapse atılıp sürülebileceğini,

işkencelere maruz kalabileceğini, insanların insanca yaşaması için birilerinin fedakarlık yapması

olmadığını, 40 yıldır hiç yaşamamış olmasının acısını tekrar yaşar. Dünyanın her yerinde

onun gibi kadınlar olduğunu, onlar için bir şeyler yapılması gerektiğini düşünür. Ana ise insanların bu acıları için çözümün sosyalizm olduğunu bilir. Okuma yazma öğrenmeye, kendini geliştirmeye başlar. Artık yeniden doğmuş ve yaşam anlam kazanmıştır. Öyle ki Pavel ve yoldaşları tutuklanıp hapse atıldığında, fabrikaya yemek geçirme bahanesi ile bildiriler sokmaya başlar. Köylere, şehre gidip nerede pratik eksik varsa onlara yardımcı olur. Pelegeya

gerektiğini söyler. Bunun üzerine Ana, biricik oğlu için endişelenmeye başlar. Zaman içerisinde o da devrimcilerle tanışır. Onlarla birlikte oldukça da kendi hayatını sorgulamaya ve onlardan biri olmaya başlar. Hayatı boyunca eşinin eziyetlerinin, gördüğü şiddetin normal

Nilovna'nın örgütleniş süreci, örgütlü yaşamı, kadın sorununu ve yeni insanı ele alan bu kitap Ana'nın tutuklanmasıyla sona erer.

(*) syf.28 (**)syf.28

Kriz ve Gençlik

Kapitalist sistemi ayakta tutan en temel şey üretim ilişkilerinin kendisidir. Üretim ilişkileri içinde insan etkinliğine dayalı, insanlığın ihtiyaçlarından doğarak büyüyen ve gelişen etkinlik etkinliği ekonomidir. Üretim araçlarının mülkiyet biçimi bizlerin yaşam koşullarını ve biçimini belirler. Nasıl giyineceğimizden tutun nasıl hayal edeceğimize kadar üretim ilişkilerinin, ekonominin de içinde bulunduğu maddi koşulların (bulduğumuz sistem koşullarının) rolü büyüktür. Buna küçük bir örnek verecek olursak proleter bir ailenin çocuğu lüks bir ev veya araba hayal etmez, daha alınabilecek, olağan şeylerin hayalini kurar. Bir dondurma, bir oyun-

cak vb. gibi... Bizlerin de hangi sınıfa mensup olduğuna üretim araçlarının özel mülkiyeti ve bu paylaşımına dair aldığımız konum belirler. Üretim araçlarına sahip olan burjuvazi, emek gücünü satmak zorunda kalan proletarya üzerinde ekonomik, politik, psikolojik ve fiziksel bir baskı kurar. Ayakta kalabilmek için bunu yapan burjuvazi, yaptığı her adımla yaşamı daha zor hale getirir. Yani ekonomik ve politik krizler, emekçi halkların yaşamını büyük bir yıkıma sürükler. Aslında kriz; ekonomik ve siyasal bunalımlar sonucu oluşan olaylar dizisinin bütünüdür. Sermayenin sürekli bir büyümesi zorunluluğu kapitalistler arasında rekabeti getirir. Daha fazla artı

değere ulaşmak için kapitalistler, daha az işçiyle çok iş yapmayı planlar. Gittikçe artan işsizler ordusu belli yerlerde, belli aralıklarla patlak verir. Ancak yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayabilecek kadar düşük ücretle çalıştırılan işçiler, ürettiği ürünü satın alamayacak hale gelir. Atılan işçiler, iş bulamayan emekçi - yoksul halk, dünya genelinde büyük gövdesiyle harekete geçer, yeni grevler ve ayaklanmalar zinciri oluşturur. Peki bu krizlerin gençlik üzerindeki etkisi nedir? Okuyamaz hale gelen, atanamayan, işsiz kalan milyonlarca genç çözümsüz kaldığı için ya intihar ediyor ya da yurt dışına çıkıp orda mutlu olacağını sanıyor. Örneğin üniversiteye geçiş sınavlarında yalnızca TYT'de barajı geçemeyen öğrenci sayısı 628.796..Sınavın 2. oturumunda ise sayısalda 747 bin 577, sözelde 862 bin 145, eşit ağırlıkta ise 612 bini barajı geçemedi ve tercih yapamadı. Sınavı kazanamayan ve intihar eden öğrencileri, bir iki dakika geç geldiği için sınava alınmayan onca genç... Tüm bu in-

tiharlar, umutsuzluk krizlerin gençliğe yansımalarının bir sonucudur. Çünkü umutsuzluğa kapılan gençler çözümsüz kalıyor ve mutlu olamadığı bu sistemde yaşamaya çalışıyor veya yaşamına son veriyor. Fakat bizler şunu unutmamalıyız, kendi geleceğimizi değiştirecek ve dönüştürecek olan bizleriz. Çünkü biz gençler geleceği oluşturuyoruz. Yani ya bilinçlenip, farkına varıp harekete geçeceğiz ya da bu çürümüş düzenin içinde yozlaşacağız. Geleceksizliğe mahkum edilmiş genç öğrenciler, genç işçiler olarak aslında toplumun en dinamik gücünün önemli bir kısmını oluşturduğumuzu unutmamalıyız ve bize sözde vaadedilen bu sistemi kabul etmediğimizi pratiğimizle göstermeliyiz. Okuduğumuz, yaşadığımız şeylerden ders çıkarmalı ve 'Ne yapmalı?' sorusunu içimizde, çevremizde tartışmalıyız. Çünkü kapitalizmi tarihin çöplüğüne göndermezsek yozlaşmaya ve yok olmaya mahkumuz.

Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

#kapitalizmöldürürkapitalizmiöldürün
#hayallerimizideğilkapitalizmiyıkıyoruz

Hayallerimizi Değil Kapitalizmi Yıkalım!

Merhaba öğrenci dostum;

Biliyoruz hayatının en enerjik, en dinamik, en güzel yaşlarındasın. Gezmek, öğrenmek, mutlu olmak ve ilgi duyduğun alanlarda kendini geliştirmek, dünyayı tanımak istiyorsun. Ancak yıllardır her sabah uyanıyor, sevmediğin derslere giriyorsun. Sana neredeyse hiçbir şey katmayan ezberci, dinci-gerici bir eğitimle, bilimden, sanattan, düşünmekten, hayallerinden ve hatta yaşamaktan uzaklaştırılıyorsun. Parasız, bilimsel ve ana dilde olması gereken eğitim; dershaneler, etüt merkezleri, özel okul ve özel derslerle piyasalaştırılıyor. Ve sınıfsal, cinsel, ulusal anlamda eşitsiz koşullarda bir eğitim alıyorsun. Staj adı altında emek sömürüsüne maruz kalıyorsun. Devletin bir lütuf gibi sunduğu burs ve kredilerin, ekonomik kriz derinleştikçe zamlanan ulaşım, gıda ve yurt ücretlerine yetmiyor. Bu sebeplerle birlikte birçoğumuz geçinemiyor ve okul dışında çeşitli işlerde çalışıyoruz. Nefes almanın dahi paraya dönüştürüldüğü ka-

pitalist sistemde sosyal faaliyetlere paran ve zamanın olmadığı için katılamıyorsun. Önümüze koyulan çoğu sosyal faaliyet ise “yaşamı tüketmekten” başka bir işe yaramıyor. Sosyal medya, televizyon aracılığıyla sosyal faaliyet olarak yaygınlaştırılanlar; alışveriş, cafe-bar ortamlarında zaman öldürme vb.'den ileri gitmiyor. Yaklaşık 16 yıllık eğitim hayatımızın sonunda ise mezun oluyoruz ama 16 yıllık emeğimiz, yorgunluğumuza ve zorluklara rağmen çoğumuz hayatımıza birer işsiz olarak devam ediyoruz. İşsiz kalan birçok arkadaşımız ise intihar ediyor. İş bulabilenler de tatil gün yüzü bulamadan bütün yaşamını çalışarak geçiriyor. Ve yine yaşamsal ihtiyaçlarına dahi yetmeyecek asgari ücretle modern kölelere dönüştürülüyor.

Öğrenci dostum;

Bu karamsar tabloyu biz yaratmıyoruz. Ama bu teknoloji ve bilgi çağında bu karamsar tabloyu yaratanları, krizleri ile, zamları ile, işsizliği ile bizleri geleceksizliğe itenleri iyi tanımalıyız. Bizi yaşamdan, hayallerimizden uzaklaştıran kapitalist sistemin ve sermaye sınıfının ta kendisidir. Ve artık her tarafından çürümüş bu sistem bize ne bir gelecek ve ne de bir yaşam vadediyor. Ne yöne baksak savaş, açlık, sefalet, işsizlik ve tüketime dayalı yoz ilişkiler... Çaresiz değiliz öğrenci dostum! Bu karamsar tabloyu aydınlatmak, hayallerimizi yıkanları ortadan kaldırmak bizim ellerimizde. Tüketime değil üretime, çıkarlara değil paylaşımaya dayalı, insanın ihtiyaçlarının, yeteneklerinin ve ilgilerinin temel alındığı sosyalizm için mücadele edelim! 68'den bugüne, Tunus'ta, Tahrir'de, Gezi Parkı'nda, Fransa'da Sarı Yeleklilerin yanında, Sudan'da geleceği ve hayalleri için sokakları zapt edenlerden biri de sen olabilirsin! Bulduğun okullarda parasız, bilimsel, özerk, anadilde, demokratik eğitim için mücadele et, mücadelemi sokağa taşı!

Milyonlarca Genç: “Aslolan Gezegenimiz, Kârınız Değil!”

20 Eylül - Bugün dünyanın dört bir yanında, çoğunluğu 18 yaşın altındaki gençlerden oluşan 4 milyon insanın daha önce görülmemiş bir

Küresel İklim Grevi'nde sokaklara döküldüğü tahmin ediliyor. Birçok öğrenci, öğretmenleri veya ebeveynleri ile mazeretsiz devamsızlık haklarını kullanarak okulları boşalttı. Birçok genç işçi greve katılmak için işlerini bıraktı.

Küresel koordinasyon halinde olan eylem 7 kıtada 185 ülkede gerçekleşti. Her kıtada ve her büyük şehirde gösteriler yapıldı.

Küresel İklim Grevi, öğrenciler tarafından son 12 ay içinde düzenlenen dünya çapındaki üçüncü eylem oldu. 20 Eylül'ün, şimdiye kadar iklim krizine karşı mücadele tarihindeki en büyük küresel gösteri olması çok muhtemel.

Avustralya, bu gösterinin 2003'te Irak Savaşı'yla gündeme gelen savaş karşıtı gösterilerden bu yana en büyük sosyal protesto gösterisi olduğunu bildirdi. Tek başına ABD'de, 1000'den fazla şehirde, yüzlerce, binlerce on binlerce veya daha fazlasına kadar kişinin katılımının raporlandığı iklim grevleri düzenlendi. En az çeyrek milyon insan New York'taki Foley Meydanı'nı doldurdu, ardından Battery Park'a yüründü.

Grev, yükselen küresel sıcaklıkları sınırlandırmak için acilen gereken hükümet eylemlerinin talep etmek amacıyla Birleşmiş Milletler İklim Zirvesi'nin başlangıcı ile aynı zamana denk getirildi.

Bu eylemlerin çoğundaki ortak faktör, eyleme, geleceği için endişelenen öğrenci ve işçi gençliğin öncülük etmesiydi. Birçok şehir çocuk yürüyüşlerine sahne oldu. Pek çok protestoda katılımcıların yaş ortalaması 12 ile 18 arasındaydı.

Birçok genç katılımcı, iklim krizini ve iklim krizininin gezegenin geleceği üzerindeki tehdidini, sayısız insanlık dışı türün tükenme-

sinin gerçekliği ile birlikte, kendi neslinin en önemli konusu olarak görüyor.

Yaratıcı el yapımı pankart ve dövizlerde şu söylemler öne çıkıyor: “B gezegeni yok”, “Gençlerin duyulmasına izin ver”, “Kurullarla oynayarak dünyayı kurtaramayız”, “Sen yaşlılıktan, ben iklim değişikliğinden öleceğim”, “İklim değişikliği değil, sistem değişikliği” dedi.

Eylemleri İsveç’te #FridaysForFuture başlığı ile başlatan 15 yaşındaki Greta Thunberg’in 21 Eylül’deki ABD Gençlik İklim Zirvesi’ne katılması ve 23 Eylül’de ABD’nin İklim Eylem Zirvesi’nde küresel liderlikle konuşması bekleniyor.

Ekolojik Mücadele Gelişti

Henüz “yavru” (*ç.n. çocukların etkin katılımına ve yeni doğmuş olmasına aynı anda vurgu yapılıyor*) olan bu hareketin enerjisi ve çeşitliliği hafife alınmamalıdır.

Massachusetts'deki bir mitingde konuşan 16 yaşındaki Ruth Weaver: “Kağıt bardak yerine bir kupaya geçmek veya metal bir pipet almak bu işi durdurmuyacak. (...) Gerçek katiller bu işyerinde, şirketlerde, suyu zehirli atıklarla kirletenler, ağaçları kesenler ve suyu kurşunla zehirleyenlerdir. (...) Bu bizim hatamız

değil ama şimdi bu şirketleri ele geçirmek bizim sorumluluğumuz.” Anti-kapitalist ve sosyalizm yanlısı sloganlar, ABD’deki şehirlerde

birçok eylemde tekrarlandı ve krizin kökeninde kapitalizmin olduğu ve Küba gibi sosyalist ülkelerin çözümlerinin olduğunu sıkça dile getirildi.

Gençliğin Liderliğine Güven

Bu hareketi içermeyi ümit eden liberal, kapitalist yanlı güçler - onu burjuva seçimlerine yönlendirmek, reformist programları desteklemek - ve mesajını “güvenli talepler” olarak düşündükleriyle sınırlamak isteyenler olacak. Her ne kadar o tren kaçmış gibi görünse de...

Bu kriz etrafında uzun süredir devam eden mücadeleler, diğer toplumsal meselelerle bağdaştırılacaktır. İklim gösterilerine katılan ve yöneten genç eylemcilerin enerjisi ve yaratıcılığı büyük potansiyel taşımakta. Bu gençlik hareketi, çeşitli siyasi görüşlere rağmen sosyalistlerin birleşik cepheler oluşturmalarına yardımcı olma potansiyeline sahiptir.

Kapitalizmin krizin merkezinde olduğu ve devrilmesinin bir sonraki adım olduğu henüz kavranmış olmasa da, bu hareket sonunda bunu gerçekleştirmeye geniş ölçüde açık. Oraya ulaşmak için gençliğe güvenmek bir zorunluluktur.

Çeviri: Ankara Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

www.workers.org sitesinden alınarak çevirilmiştir.

Röportaj

Meslek lisesinde okuyan bir kadın arkadaşımızla ve çalışan genç bir işçi arkadaşımızla röportajlar gerçekleştirdik. Sizlerle paylaşıyoruz.

1. Bize kendinizi tanıtır mısınız?

- 21 yaşındayım ve genç bir işçiyim.

2. Geleceğe dair beklentilerin nelerdir?

- Beklentilerim kapitalist düzenin bizleri sömürmediği, eşitlikçi, adil ve özgür bir yaşamın olması.

3) Hayallerin nelerdir ve bunları şu anki koşullarda gerçekleştirebileceğini düşünüyor musun?

- Hayallerim dünyada faşist düzen yerine adaletli, eşit bir sistemin kurulması. Bunun verilecek kararlı devrimci mücadele ile gerçekleşebileceğini düşünüyorum, bunun birlik ve beraberlik içinde yapılması gerekiyor elbette.

1) Bize kendinizi tanıtır mısınız?

- 18 yaşındayım Başakşehir Çok Programlı Anadolu Lisesi'nde Muhasebe bölümü 12. sınıf öğrencisiyim.

2. Geleceğe dair beklentilerin nelerdir?

-Mutlu bir gelecek, düzenli bir hayat, adaletli bir dünya, sömürsüz, eşit bir eğitim.

3. Hayallerin nelerdir?

-İleride aynaya baktığımda çaresiz, amacı kalmamış bir kadın görmek istemiyorum, bu yüzden okumak istiyorum bunun dışında da işletme açmak ve bu işletmeyi kendim yönetmek istiyorum bunlar dışında da dünyayı gezmek tabii ki.

4. Bunların gerçekleşebileceğini düşünüyor musun?

-Evet gerçekleştirebileceğimi düşünüyorum. Bunun için çalışıyorum, çabalıyorum ve bu hayalleri gerçekleştirebileceğime içtenlikle inanıyorum. Bu hayalleri gerçekleştirmek için mücadele edeceğim, bunu yaparken hem kendi özgürlüğüm hem de toplumun genel çıkarları için mücadele edeceğim ve benim gibi binlerce genç arkadaşımınla birlikte yani gençlik olarak bunu başarabiliriz.

Liselilerin Gözünden

İstanbul'da yaşıyorum, henüz 17 yaşında ve genç bir liseli olarak birkaç şeyi dile getireceğim. Son yıllarda elimizden alınan özgürlüğümüz, elimizden alınan haklarımız var ve bunlar daima bir şeylerden dolayı bastırılıyor, basitleştiriliyor. Ülkemize herhangi bir katkı sağlayamıyoruz, özgürce düşüncelerimizi ifade edemiyoruz, geleceğe dair planlamalarda herhangi bir sıradan insan olarak daha doğrusu toplum arasından bir birey olarak katkı sağlayamıyoruz, bir şeyler yapmak için tanıdıklar özel kişiler veya belirli bir ideolojiye sahip olmamız gerekiyor ve birçoğumuz da buna uyum sağlayamıyor. Geleceğe dair umutsuzca yol aldığımızı düşünüyorum çünkü ülke bazında söyleyecek olursam herhangi bir gelişimde bulunmuyoruz, bilime, sanata vs katkı sağlayamıyoruz haklarımız kısıtlı, imkanlarımız kısıtlı gerek maddi gerek manevi açıdan baskı altında yol almaya çalışıyoruz ama gelişmiş veya gelişmekte olan bir ülke olarak devam edeceğimizden umudum maalesef ki yok. Ekonomik krizlerin zirveye çıktığı motorine, benzine , taksiye ücretlerine, faiz oranlarına, yiyecek ve içeceğe devamlı zam geldiği bir ülke olarak batan bir geminin içindeki yolcu misali hayata tutunmaya çalışan bir genç/ yaşlı nesil bulunuyor. Ülkemiz adına eğer iyiye gidecekse aydınların (bastırılmamış aydınların) sayesinde hep birlikte güzel günler göreceğimizi düşünüyorum.

Yaram Kanar (Şarkı Sözü)

Yaram kanar, hiç olmadığı kadar
Gördüğün renkler senin
tonladığın kadar
Zorlanırsın, bu gayet normal
Aldığın nefes bile içeriyor kan

İletişim zayıf, konuşmaksa ayıp
Kelimeleri parayla al, özgürlük
kayıp

Yıllardır evindesin bunları öz-
gürlük sanıp
Ya da nezarettesin, mahkeme,
sözün sanık

“Silivri yolu göründü”
Asıl yazmazsam daha kötü
Savaşmazsan kara ölüm
Darağacında sana da var zulüm

Bir yasa yapmışlar ama uygula-
mayana hediye
Uygulamak da yetmez baştan
yaratmamız gerek ve
Bir tek sokaklara dökülüp
hakkını aramak kalıyor geriye
Onu da yapınca toma karşılıyor
seni de

Zor gelebilir.. Sen yine de dene
bir
Koy geleceği önüne ve devir,
değiştir
Son değil, bu sorun son değil
Sorunumuz ortak hadi çekicini
koş getir
Zor gelebilir ama sen yine de
dene bir

Koy geçmişini önüne kendini geliştir

Korku nedir? Yönetiyor korku seni

Sorunumuz ortak hadi orağını koş getir

Bak bu son değil dağın arkası engibeli

Seni düşüncen değil yaptıkların ele verir

Denizler şimdi uyandı bak sene yetmiş iki

O fikirler şimdi somut ve de bitmedi işi

Çek kendini bir kenara ve konuş kendinle

Ne için yaşıyorum? Benim dünyadaki derdim ne?

Sonuçları topla ona göre bir yol seç kendine

Sonra da deki “dünyaya bunun için geldim ben”

Önce eğitim ama bu demek değil ki okul

Doğru, yanlış sorgula ama kime göre git oku

Her şeyi sor, bilmek istediğın her

şey soru

Bu sistemin de geldi sonu, oturdukça da bunu erteliyorsun

Bu sistemde her şey ateş pahası Kalmadı insanların evlerinde yaşayası

Yaşa nasıl bakılmıyor idam edilirken gözyaşı

Yeşermeden kesildi gövdesi o küçük fidanların

Zor gelebilir.. Sen yine de dene bir

Koy geleceğı önüne ve devir, geliştir

Son değil, bu sorun son değil Sorunumuz ortak hadi çekicini

koş getir Zor gelebilir ama sen yine de

dene bir Koy geçmişini önüne kendini

geliştir Korku nedir? Yönetiyor korku seni

Sorunumuz ortak hadi orağını koş getir

KAİ NAT

Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

Yeni Evrenin Devrimlerinde Gençliğin Rolü - I

Nazlı Can

"Mülkiyet bir avuç adamın elinde toplandığı zaman, daha çabuk yitirilir. Ve bunu tamamlayan gerçek: Halkın çoğu aç ve çıplak olduğu zaman kendisine gereken şeyleri zorla alır. Ve çığılığı tüm tarih boyunca yankılanan bir gerçek: Baskı ezilenleri daha da güçlendirmeye ve onları bir araya getirmeye yarar yalnızca."

~Gazap Üzümleri- John Steinbeck

Kapitalist-emperyalist sistem, bugün küresel çapta bir çöküş süreci içerisindedir. Bunun en önemli sebeplerinden biri sermayenin tekelleşmesi ve karşı tarafta da orta sınıfın iyice eridiği emeğin toplumsallaşma sürecinin yaşanmasıdır.

Wall Street'te ayaklananlar "biz %99'uz" diyorlardı. Evet, biz işçi-emekçi sınıflar, ezilen halklar olarak %99'u oluşturuyoruz. Zengin sınıf, sermaye sınıfı ise %1'lik bir kesimi oluşturuyor. Ve kapitalist sistem, bu %1'lik sermaye sınıfına ve bu sınıfın çıkarlarına uygun bir sistem. İşte bu yüzden kapitalizm, artık topluma ait olan, toplumsal olan hiçbir şeyi denetleyemez, kontrol edemez noktaya gelmiştir.

Elbette kapitalistler, kapitalizmin çelişkilerini, yapısal bunalımlarını, krizlerini engellemeye, sonuçlarını hafifletmeye çalışır. Ancak günümüzde yaşananların da gösterdiği gibi, bu girişimler her seferinde krizleri daha fazla derinleştirmekten başka bir şeye yaramaz.

Bugün tüm kapitalist dünyada üretici güçler (işçi sınıfı) ve sermayedarlara ait üretim ilişkileri arasındaki çelişkiler artıyor, derinleşiyor, kapitalist sistem altında olgunlaşıyor. Ve dünya çapında bir devrimci durum yaratıyor:

-Yönetilenler eskisi gibi yönetilmek istemiyor.

-Yönetenler ise eskisi gibi yönetemiyor.

Böylece dünya ölçeğinde devrimin özneleri bir araya geliyor, eylemden eyleme yöneliyor ve kapitalizmin bunalımını daha da genişletiyor.

Bütün bunlar Leninist'lerin tespitini çok önceden yaptığı çağın yeni ve en son evresinde olduğumuzun göstergesidir. Ve bu evrede çürümüş, dağılmış ve çöküş halinde olan kapitalizme karşı küresel çapta, farklı coğrafyalarda kitlesel ayaklanmalar ve devrimler yaşanıyor.

Emperyalistlerin kurduğu bir askeri örgüt olan NATO dahi 21.yüzyıl için "Ayaklanmalar yüzyılı" tespitini yapıyor. 2000'li yılların başında yapıyor bu tespit. Biz ise 21. yüzyıl gençliği olarak doğrudan bu ayaklanmalara tanıklık ettik, aktif olarak katıldık. Ancak bugün meselemiz yalnızca bu ayaklanmalara katılmak değildir, olmamalıdır.

Bizler gençlik olarak, bu ayaklanmaları sosyalist topluma geçiş noktasında bir fırsat olarak görmeli ve bu fırsatları en doğru temelde değerlendirebilmek için yaşanan ayaklanmaları incelemeli, yaşanacak ayaklanmalara bugünden hazırlıklı olmalıyız.

21. yüzyılda yaşanan ayaklanmaları fanzinimizde, hazırlayacağımız bir yazı dizisi ile inceleyeceğiz. 21. yüzyılda yeni evrenin kitlesel ayaklanma ve devrimleri, 2010'da Tunus'ta başlayıp diğer Ortadoğu ülkelerine yayılan "Arap Devrimleri" ile başladı. Bir sonraki sayımızda Arap Devrimleri'ni ele alacağız. Kasım sayısında görüşmek üzere...

Röpörtaj

1) Antakya'da yaşayan ve 10. sınıf öğrencisi olan arkadaşımıza, eğitim sistemine dair beklentilerini ve bunların hayattaki karşılığını, geleceğe dair kaygıları olup olmadığını, ekonomik krizden nasıl etkilendiğini ve nasıl yaşamak istediğini sorduk. Aldığımız cevapları sizlerle paylaşıyoruz :

- Ben, bir lise öğrencisi olarak, gelecekteki mesleğim için, yaşam koşullarım için endişe etmemek isterdim. Ben birkaç yıl sonra üniversite sınavına girdiğimde, seçeceğim bölüm için acaba bu ülkede bir iş yapar mı, bana getiri sağlar mı diye düşünmek değil de; hayalini kurduğum bölümü tereddüt etmeden seçebilmek isterdim. Ya da şu an içinde bulunduğum bu kötü eğitim sisteminde değil, bizi sorgulamaya itecek, içimizdeki hayal gücünü kısıtlamayacak bir eğitim sistemimiz olsun isterdim. Kitaptan okuduğumuz 2-3 bilgiyi ezberleterek bize katkı sağladıklarını düşünüyorlarsa, bu doğru

değil. Görünüşümüzün, taktığımız küpenin ya da giydiğimiz kıyafetin bizi derslerden alıkoyacağını düşünen, ayrımcı, bizi ilgi ve yeteneklerimizden uzaklaştıran bu sistemin içinde yok olmayı değil; baş kaldırmayı, eğitim sisteminin bana sağlayamadıklarını kendim araştırarak, gerçekleri görerek öğrenmek istiyorum. Ayrıca, ekonomik krizin bizi bu kadar etkilemesini, çevremdeki bütün öğrencilerin ve benim bir test kitabı almakta bile zorlandığımızı görmek, bu kapitalist sistemde ezilmek değil de; eşitliğin ve adaletin olacağı, bizi bilimsel, zihinsel ve ruhsal açılardan geliştirebilecek, kısacası emeğimizin ve yeteneklerimizin sömürülmediği bir sistemin içinde yaşamak istiyorum.

2) Mersin Üniversitesi'nde Psikoloji bölümü öğrencisi arkadaşımıza sorduk:

- Bize üniversite okumak için başka şehre taşınan bir öğrenci olarak, giderken neler beklediğinizi ve orada neler bulduğunuzu, eğitim sistemine ve geleceğinize dair düşüncelerinizi, ekonomik krizin üzerinizdeki etkilerini biraz anlatır mısınız?

- Öncelikle üniversitenin hemen öncesinden bahsetmek istiyorum. Üniversiteye giriş bile fazlasıyla sancılı bir dönem, her öğrenci için sosyal hayatın kısıtlamak zorunda kaldığı, “hele bir üniversiteye git rahatlırsın” vb. cümlelerin havada uçuştığı bir sistemden gelen, öğretilenlerin yalnızca sınava yönelik olduğu bir düzenden pek bir şey beklemiyordum açıkçası. Yine de üniversite kelimesinde bir umut var öğrenciyiz sonuçta. Üniversitede en büyük beklentim bölümler arasında esneklikti açıkçası. Kendi bölümün dışındaki bölümlerden haberdar olmak hatta onlara katılabilmek

ancak bir psikoloji bölümü öğrencisi olarak aldığım fizyoloji derslerini tıp fakültesinde alma maketler malzemeler üzerinde etkin rol oynama isteğim bile hocaların umurunda olmadı; kararlar varmış vs. Olumlu bir yan olarak sanırım öğrenci topluluklarının bir kısmının etkin çalışmasını söyleyebilirim. Ancak temelde üniversite için görüşüm birden fazla binası olan büyük bir liseden ibaret. Bu noktada kısıtlamaların da etkin olduğunu düşünüyorum. Yerleşmiş bir eğitim ve üniversite kültürünün olmayışı veya bir zamanlar var olmuş olanın kazanılmış oluşu öğrencilere de ülkeye de büyük zorluklar yaşıyor. Tabii bunları takmayıp aman ben okuyayım çıkıp kendimi kurtarayım için hayat daha tatlı ve kolay oluyor olabilir. Mezuniyet sonrası işsiz olma ihtimalimi kabullendim. Genel durumu ekonomiyi, halkı, sözde çözüm önerilerini görünce geriye kalan eğitim hayatım bitince diplomalı limon satıcısı olursam şaşırarak değilim. Kısacası tabii ki kaygım var. Bu kaygının en büyük kaynaklarından biri ekonomi. Daha geçen sene ihtiyaçlarımı karşılayıp üzerine para biriktirebilir haldeyken - büyük bir refahtan bahsetmiyorum burada, yalnızca gezmeyi seven biri olarak otobüs veya uçak biletimi karşılayacak düzeyde bir birikim- bu sene temel ihtiyaçlarımı karşılarken bile zorlanırdım. Genel olarak sistemimizde büyük hatalar büyük boşluklar var. Akademik, ekonomik, kültürel hamleler zamansız yanlış veya asıl noktayı iskalayan hamleler. Arada bir yüzümüzü güldüren bunu iyi yapmışlar dedirten şeyler çok nadir. Bunlar bir lütuf gibi duruyor halbuki değil yapılması gereken şeyler.

-Peki, karşımızda duran ve çığ gibi büyüyen bu sorunların temelinde ne görüyorsunuz? Bunlarla nasıl mücadele edilmeli sizce?

- Her sorunun temeli eğitim. Uzun yıllar boyunca işinin ehli insanlar kenara itildi. Kavga gürültü ile değil doğru bir anlayış ile yola çıkılması gerektiğini düşünüyorum. Ama bu sözlerim hakkını aramama, ses çıkarmama anlamına gelmiyor. Doğruyu söylemeye devam ederek doğrunun kime hizmet ettiğine veya kime karşı olduğuna bakmadan salt doğru olduğu için savunarak ve tabii ki yanlışa ses çıkararak bir şeylerin değişeceğini düşünüyorum. Yani bizim dışımızda birilerine aptal demek yanlış değil. Eğitim sisteminin ve eğitim araçlarının iyileştirilmesi ve yetişmiş insanların fikrine sesine kulak verilmesi işi ciddi bir şekilde değiştirir. 2. Dünya Savaşı'ndan da mağlup çıkmış Almanya'nın nasıl hala dünyada sözü geçtiği, nasıl hala 4. büyük ekonomi olduğuna bakılmalı. Tarih büyük bir ders verici göz ardı etmeyenler için. Bizim buradaki rolümüzün şimdilik gelişmek olduğunu düşünüyorum yetişmek kendimizi geliştirmek. Belli konuda yüksek bir hakimiyet ama her konuda genel bir kültür sahibi insanlar olarak yetişmemiz gerekiyor. Ve maalesef bu dönemde bu konuda biraz yalınızız. Yine de gelecek kuşak olarak sıra bize öyle ya da böyle gelecek o güne hazırlanmalı ve yeri geldiğinde geri durmamalıyız. Kısacası doğru birikimle doğru zamanda doğru hamleleri yapmaktan geri durmamalıyız.

3) İstanbul Aydın Üniversitesi'nde Radyo, Televizyon ve Sinema bölümünü bitiren ve şimdi aynı üniversitede yüksek lisans yapan arkadaşımıza da üniversiteye gelirken neler beklediğini ve neler bulduğunu, mezun olduğunda neyle karşı karşıya kaldığını, geleceğe dair kaygılarının olup olmadığını, ekonomik krizden nasıl

etkilendiğini, anlatacağı sorunların temelinde ne gördüğünü ve bunların nasıl çözüleceğine dair düşüncelerini sorduk. İşte aldığımız yanıtlar:

- Radyo, Televizyon ve Sinema bölümünü ve İstanbul'da olmayı çok isteyerek, 18 yaşında güzel düşlerle çıktım üniversite yolculuğuma. Spiker olmayı istiyordum en başlarda, derslerim hep iyi oldu. Okudum, araştırdım, yazdım fakat Türkiye'nin bizlere sunduğu eğitim sisteminde kısa zamanda spiker olma düşümden vazgeçtim. Çünkü bir yerlere ulaşmak için tanidik, çevre, aracı lazım diye normalleştirmeye çalışılan torpilin ne demek olduğunu öğrendim. Artık bir yola çıkmıştım, iletişimciydim fakat bu ülkede bu şartlarda ne kadar ilerleyebilirdim? 2018 yılında mezun oldum. Ne çıktım? Büyüklerimiz hep sorar ya ne çıktın sen şimdi? Boş çıktım teyze boş. Türkiye'nin acı gerçeği işsizlikle an itibariyle tanışmıştım. Valizimi topladım döndüm aile evine Bursa'ya. Bir yandan iş bakıyorum bir yandan depresyona giriyorum tabii yavaştan. Yüksek lisans yapıp akademisyen olmayı 2. sınıfta düşünmeye başlamıştım. Tabii artık akıllandım biliyorum ki bu ülkede bu da asla kolay değil. Yine bir “tanidik” gerekir elbet. ALES'e hazırlandım iki kez girdim. İngilizce çıktı sonra karşıma. İlkokuldan beri gördüğümüz aynı konular ve kendi çabamla öğrendiğim çat pat ingilizcemle baş başaydım YDS'de. Sınav da yaklaşık 200 TL bu arada yani öyle 50 TL verip de kendimi deneyeyim lüksün de yok. Sınav ya bu sınav maliyeti kaç TL olabilir ki bir öğrenci başı düşünsenize? Sonuç 45 oldu haliyle. Üniversitedeki başarım işe yaradı da tekrar kendi okulumda yüksek lisansa başladım Halkla İlişkiler ve Tanıtım bölümünde. Artık mezunsun,

iş bakman lazım, kendi paranı kendin kazanman lazım. Peki nerede o iş, 5 yıl deneyim isteyen şirketler mi alacak beni 23 yaşında? Yeni mezunum ve adamın benden istediği şey 5 yıl deneyim. Şu bölümü oku önü açık diye bir şey de söz konusu değil bu laflara da kanmasın kimse. Çünkü görüşmeye gittiğim hiçbir yerde kimse benden diploma istemedi. Şimdi part time fuar ve organizasyonlarda çalışarak yüksek lisansa devam ediyorum. Tez, makale koşturuyorum akademisyen olma hayaliyle. İnsan bence kendi ülkesinde kendini yetersiz hissetmemeli. Kendine bir vizyon edinmiş, okuyan ve sürekli gelişmeyi ilke edinen ben de kendimi bu ülkede yetersiz hissediyorum. Olmam gereken durum veya yer gerçekten bu mu olmalı diye düşünüyorum. Üç kuruşa kanaat etmek için mi yıllarımızı üniversite sıralarında geçiriyoruz. Bu kadar çok üniversitenin olmasının sebebi de tamamen oyalamak üzerine zaten. Bir hayal, bir ideal, bir amaç vermek ve en sonunda bu ideallerin boşa çıkması ne kadar acı. Yurt dışına gitmek gibi bir isteğim hiç olmamıştı. Çünkü kendi ülkem yeterdi bana böyle düşünürdüm. Fakat çok acı ki kendimi kendi ülkemde eksik hissediyorum. Şimdi erkek arkadaşım ile evlenip yurt dışına gitmeyi planlıyoruz. Hayallerimden asla vazgeçmiyorum, kendime inanmaktan da ama ben bundan bu ülkede olduğumdan daha fazlasıyım. Her şeyin başı eğitimidir öyle değil mi?

- Öncelikle bizim eğitim sistemimizin içinde bulunduğu kriz, devlet otoritesinin eğitime ne kadar önem verdiğinin, ne kadar yatırım yaptığının bir göstergesidir. Devlet öncelikle insanların eğitiminin hem kendileri hem de ülkenin menfaatleri açısından ne kadar önemli olduğu konusunda vatandaşlarını bilinçlendirmeli. Ve in-

sanlara bu düşünceyi ancak yaptığı yatırımlarla aşılabilir. Örneğin Türkiye de ilkokul 4. sınıftan lise 4. sınıfa kadar İngilizce dersi verilmektedir. Fakat liseden mezun olan öğrencilerin %90'ının İngilizce seviyesi başlangıç seviyesinde bile değil. Bununla birlikte çok kaliteli İngilizce eğitimi veriliyormuş gibi tezli yüksek lisans yapmak veya doktora yapmak isteyen öğrencilerden YDS gibi zor bir sınavdan yüksek puan alınması isteniyor. İstatistiklere de bakacak olursak, ciddi anlamda liseden mezun olan öğrencilerin İngilizcesinin bu kadar düşük seviyede olması ülkemizdeki eğitim kalitesini, devletin bu konuya ne kadar önem verdiğinin ve ne kadar yatırım yaptığının en iyi göstergesidir. Yurt dışına gitme isteğim konusuna gelirsek, yurt dışına gidip birkaç yıl eğitim aldıktan sonra ülkemize dönebiliriz veya dönmeyebiliriz de. Burada kendimize sormamız gereken soru şu, kalan ömrümüzü sadece kendi menfaatlerimiz ve çocuklarımızın geleceği için mi harcamalıyız? Yoksa ülkemize dönerek ülkemize faydalı olmak adına mı uğraşmalıyız. Bütün hayatımızı maddi açıdan rahat geçirmek için mi harcamalıyız yoksa bilinçli bilgili bir birey olup tek amacı maddiyat olmayan ve etrafındakileri de bilinçlendirmek ve kendi ülkesinin vatandaşlarına güzel gelecek sunmak için neler yapılır çalışmasına mı girmeliyiz. Bence bunu yapacağız. Gelişmeliyiz, güzel bir geleceği hak eden gençlerimiz var ülkemizde. Güzel bir yaşam kaliteli bir gelecek hepimizin hakkı.

**HAYALLERİMİZİ DEĞİL,
KAPİTALİZMİ YIKALIM!**

**Yarattığı krizlerle, çelişkileriyle, kültürüyle,
eğitimiyle ve tüm kurumlarıyla yaşamımızı
ve özgürlüğümüzü ellerimizden alan, bizleri
geleceksizliğe mahkum eden kapitalist sisteme karşı
DÖB saflarında devrimci mücadeleyi büyütüyoruz!**

Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!

Devrimci Öğrenci Birliği - DÖB

@DOBirligi

@dobirligi68